

Снігурі

Борис Нечерда

Серед зими дістати лижі,
морок позбутись взагалі
і натщесерце слухать в лісі
високу мову снігурів,

і вже не згадують обідні
бучних чийхось роковин —
аби лише дерева білі
сміялись в білі рукави,

аби лише не знаком дурня
різнилась тиша лісова,
і стовпчик світла на котурнах
стояв і снігом ласував.

І наодинці, по метілі,
зайтись нестидними слізьми
над півдитячим примітивом
малюнків тихої зими...

Дійти узлісся, як порога
у людний світ добра і зла,
і в глупім полі ненароком
вгадати контури села,

і хутко братися за розум:
своє "добридень" і "щастя"!
як оберемок дров з морозу,
до хати крайньої внести,

глядіти в стелю — в небо хати,
а бачить інші небеса,
коли й лишилось небагато:
сміятись, плакати і писать...

Та беззахисним на ослоні
мовчати з думкою про хліб,

зловить себе на чеснім слові,
як інших ловиш на брехні...

Вертаєш виспраглим додому.
у снігопад, серед зими,
і снігурі летять додолу...